

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Daniely Zemanové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **E. V.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 10. 2016, čj. MV-114146-6/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 9. 2017, čj. 57 A 107/2016-49,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Jádrem tohoto sporu je otázka, zda překážka, která zabránila žalobkyni podat včasnou žádost o prodloužení platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu, byla nezávislá na její vůli. Žalobkyně tuto překážku spatřuje v tom, že její zmocněnec nesplnil smluvní povinnost žádost řádně a včas podat.

[2] Žalobkyně, státní příslušnice Ruské federace, pobývala v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, které jí bylo posledně prodlouženo s platností od 3. 6. 2014 do 31. 1. 2016. Dne 29. 2. 2016 podala prostřednictvím zmocněnkyně žádost o prodloužení tohoto povolení. Dne 2. 3. 2016 pak

žalobkyně přípisem vysvětlila důvody pozdního podání její žádosti. Uvedla, že ji podvedl její zmocněnec, který v rozporu s jejími pokyny žádnou žádost nepodal, ačkoliv ji opakovaně ubezpečoval, že žádost byla včetně všech potřebných dokumentů podána a že lze očekávat pozitivní výsledek.

[3] Usnesením ze dne 6. 4. 2016 Ministerstvo vnitra řízení zastavilo, neboť v den podání žádosti žalobkyně neuvedla důvody, které vedly k podání žádosti mimo zákonem stanovenou lhůtu. Ministerstvo pak v rámci autoremedury toto usnesení zrušilo, a to pro pochybnosti v otázce, zda zmocněnkyně žalobkyně ústně nesdělila pracovnici ministerstva důvody, které žalobkyni bránily v podání včasné žádosti. Ministerstvo následně usnesením ze dne 1. 7. 2016 řízení o žádosti opět zastavilo [§ 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky], neboť žalobkyně podala žádost po uplynutí zákonem stanovené doby (§ 47 odst. 1 téhož zákona) a uváděné důvody pozdního podání žádosti nelze považovat za skutečnosti na její vůli nezávislé (§ 47 odst. 3). Žalobkyně se odvolala. Rozhodnutím specifikovaným v záhlaví žalovaná odvolání zamítla.

[4] Žalobkyně se proti rozhodnutí žalované bránila žalobou. Krajský soud žalobu výše označeným rozsudkem zamítl. Mj. uvedl, že žalobkyně opomněla tvrdit a prokázat, jaké překážky zabránily zmocněnci podat spornou žádost včas a zda tyto překážky byly na jeho vůli nezávislé.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Upozorňuje, že se stala obětí podvodu ze strany zmocněnce. Její zmocněnec totiž nepodal žádost, kterou měl podle smlouvy podat, což je okolností nezávislou na vůli stěžovatelky. Zmocněnec posléze v prohlášení uvedl, že v důsledku nepříznivé životní situace a špatného zdravotního stavu tuto žádost nepodal. Stěžovatelka krajskému soudu vytýká, že na základě pozdější datace příloh žádosti (z 19. - 21. 2. 2016) činí nepodložený závěr, že stěžovatelka o nepodání žádosti musela vědět již dříve. Dále má za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, postrádá posouzení jeho přiměřenosti, což je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců i základními zásadami činnosti správních orgánů. Nevychází z individuálních rozměrů posuzovaného případu. Rodinný a soukromý život chrání Úmluva o ochraně lidských práv a svobod. Stěžovatelka je sice zletilá, ale také je nezaopatřenou osobou existenčně závislou na rodičích. V ČR studuje a vytvořila si zde silné sociální vazby. V této souvislosti krajský soud údajně nesprávně odmítl analogické využití závěrů rozsudku NSS ze dne 12. 1. 2012, čj. 7 As 142/2011-62.

[6] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Právní hodnocení NSS

[7] NSS zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Její důvodnost posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných

pokračování

důvodů; neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Návrhem na přiznání odkladného účinku se přitom nezabýval. O kasační stížnosti totiž rozhodl bezodkladně.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Mezi účastníky není sporu o tom, že žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu byla podána po uplynutí zákonem stanovené lhůty (lhůta k podání žádosti uplynula v pátek 29. 1. 2016; žádost byla podána dne 29. 2. 2016). Přou se o to, zda opomenutí zmocněnce stěžovatelky podat tuto žádost lze považovat za důvod na její vůli nezávislý, který jí skutečně zabránil žádost podat.

[10] Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění do 14. 8. 2017, je cizinec povinen podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu *nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti*. Dle odst. 3 téhož ustanovení platí, že pokud včasnému podání žádosti podle odst. 1 zabrání *důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů.* [...] *Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.* V odst. 9 cit. ustanovení je pak obsažena speciální úprava co do plynutí lhůt. Dle § 169 odst. 8 písm. d) cit. zákona se usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost *o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn*.

[11] Zákon o pobytu cizinců tedy stanoví konkrétní lhůtu pro podání žádosti o prodloužení doby pobytu, jejíž nedodržení má za následek zastavení řízení. Jedinou výjimku z tohoto pravidla lze nalézt ve výše cit. § 47 odst. 3, z něhož vyplývají následující kumulativní podmínky pro zachování lhůty. Musí jít o:

- důvody nezávislé na vůli cizince,
- které cizinci zabránily v podání žádosti dle věty prvé téhož ustanovení,
- cizinec žádost podal do pěti pracovních dnů po zániku těchto důvodů a
- tyto důvody sdělí ministerstvu nejpozději při podání žádosti a na výzvu prokáže.

[12] *Důvody na vůli cizince nezávislé, které brání včasnému podání žádosti,* představují neurčitý právní pojem, jímž se judikatura NSS již několikrát zabývala. V rozsudku ze dne 27. 6. 2014, čj. 4 Azs 62/2014-31, NSS mj. uvedl, že nemoc cizince, respektive dočasná pracovní neschopnost z důvodu nemoci, může představovat důvod nezávislý na vůli cizince, který mu brání podat žádost o prodloužení povolení k pobytu v řádné lhůtě (obdobně srov. též rozsudek ze dne 27. 1. 2016, čj. 1 Azs 295/2015-40). Za takový důvod lze za specifické situace považovat i nemoc manžela cizinky, která je fakticky závislá na jejím manželovi (srov. stěžovatelkou cit. rozsudek čj. 7 As 142/2011-62). Naopak za takovou překážku nelze považovat vydání pobytového štítku s nesprávně vyznačenou dobou platnosti (rozsudek ze dne 25. 2. 2016, čj. 9 Azs 305/2015-46), pravděpodobné odcizení cizincova cestovního dokladu s vyznačeným vízovým štítkem (rozsudek ze dne 3.

5. 2017, čj. 6 Azs 286/2016-45), ani nesprávné povědomí cizince o tom, že žádost lze podat, aniž by byla kompletní (rozsudek ze dne 16. 8. 2016, čj. 1 Azs 108/2016-41).

[13] NSS v obecné rovině judikoval, že za důvod na vůli cizince nezávislý nelze považovat takovou překážku, která podle všech okolností případu objektivně nezabránila cizinci v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (rozsudek ze dne 31. 7. 2013, čj. 6 As 62/2013-32). Pokud cizinci zabrání ve včasném podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu důvody na jeho vůli nezávislé, je povinen při následném podání žádosti v dodatečné lhůtě uvést, že žádost podává opožděně právě z této kvalifikované příčiny, a doložit existenci důvodů, které mu ve včasném podání žádosti zabránily (rozsudek ze dne 19 9. 2013, čj. 4 As 69/2013-44). Samotný fakt, že cizinci ve včasném podání žádosti bránila objektivní překážka, jej nezbavuje povinnosti takovou skutečnost tvrdit a doložit spolu s podáním žádosti v dodatečné, zákonem stanovené lhůtě. Pokud cizinec při podání žádosti dostatečně nekonkretizoval překážky nezávislé na jeho vůli, které mu bránily v jejím včasném podání, nelze přičítat k tíži správního orgánu, že jej k prokázání objektivních důvodů sám nevyzval. Nelze totiž po správním orgánu požadovat, aby automaticky vyzýval každého žadatele ke sdělení takových objektivních překážek bez toho, aby žadatel současně s opožděným podáním žádosti sám tyto překážky alespoň v minimálním rozsahu specifikoval (srov. přiměřeně rozsudek ze dne 30. 11. 2016, čj. 3 Azs 170/2016-29).

[14] Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka dne 29. 2. 2016 podala žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Ve spisu je dále založeno vysvětlení důvodů pozdního podání žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu z téhož dne (správnímu orgánu doručeno dne 2. 3. 2016). Zde stěžovatelka vysvětluje, že dne 4. 1. 2016 uzavřela s panem I. S. (jejím zmocněncem) smlouvu, na základě které měl tento zmocněnec zabezpečit řádné prodloužení jejího dlouhodobého pobytu. Pan S. byl stěžovatelce doporučen rodiči, kterým předtím úspěšně zabezpečil záležitosti spojené s pobytem na území ČR. Následně klientka a též její rodiče nejméně jednou týdně pana S. kontaktovali s žádostí o sdělení postupu v rámci správního řízení. Vždy byli utvrzováni, že žádost byla řádně a včas podána včetně potřebných dokumentů. Posléze pan S. omezoval vzájemnou komunikaci se stěžovatelkou a jejími rodiči. I proto si klientka vyžádala osobní návštěvu na pracovišti správního orgánu. Zde stěžovatelka nejenže zjistila, že pan S. žádnou žádost nepodal a veškeré poskytnuté doklady včetně biometrických karet ztratil, ale současně byla zadržena a bylo s ní zahájeno řízení o správním vyhoštění. Pan S. uvedl jako důvod opomenutí žádost podat složitou osobní a zejména zdravotní situaci. Stěžovatelka se snaží vzniklou situaci řešit ve spolupráci se svým advokátem a současně připravuje žalobu proti panu S. a zároveň i trestní oznámení. Dále je ve spisu založena též plná moc ze dne 4. 1. 2016, kterou stěžovatelka udělila I. S. mj. za účelem zastoupení ve věci prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.

[15] Vedle toho důvody pozdního podání žádosti vysvětlil i pan S. v prohlášení ze dne 1. 3. 2016 (správnímu orgánu doručeno dne 2. 3. 2016), v němž mj. uvedl: *„Musím říci, že jsem* [včasnou žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu] *neučinil, a to z osobních a zdravotních důvodů. Nejen že jsem žádosti o prodloužení dlouhodobých pobytu slečen O. V. a E. V. nepodal na Odbor azylové a migrační politiky v Karlových Varech, ale všechny dokumenty a biometrické karty, které mi byly řádně předány, jsem ztratil. Dále prohlašuji, že slečny se mě*

pokračování

několikrát dotazovaly, abych jim sdělil, v jakém stavu se prodloužení jejich pobytů na území ČR nachází. Vždy jsem jim odpověděl, že je vše v pořádku a žádosti jsou řádně a včas podány a nyní čekám vyjádření příslušného orgánu. Tímto jsem obě slečny úmyslně uvedl v omyl a vystavil je nepříznivým následkům, i když jsem věděl, jaké pro ně tyto dopady budou. Jsem si vědom, že jsem tímto slečny velice poškodil a jsem připraven za toto moje neomluvitelné jednání nést plnou odpovědnost".

[16] V správním spisu je též založen úřední záznam ze dne 12. 5. 2016, v němž referentka správního orgánu mj. uvedla, že dne 22. 2. 2016 se stěžovatelka, a její sestra *„osobně dostavily na informační přepážku* [...] *s panem S., kdy bylo zjištěno, že si obě cizinky neprodloužily pobyt na území ČR, a poté jim tato informace byla sdělena ústně. Jako důvod pro neprodloužení žádostí pan S. uvedl, že on zapomněl prodloužit pobyt z důvodu jeho hospitalizace v nemocnici a také, že výše jmenované ztratily biometrické karty"*. Dále se v úředním záznamu uvádí, že dne 29. 2. 2016 se na přepážku k podání žádosti za stěžovatelku dostavila paní V., advokátní koncipientka a zmocněnkyně stěžovatelky, kterou referentka upozornila, že stěžovatelce vypršela platnost povolení k dlouhodobému pobytu již dne 31. 1. 2016. Advokátní koncipientka při podání žádosti uvedla, že *„důvodem pro pozdní podání bylo odcizení biometrických karet panem S., který byl zplnomocněn k podání žádostí o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu výše jmenovaných a neučinil tak"*. V protokolu se dále uvádí, že referentka proto koncipientku vyzvala *„k předložení písemného odůvodnění pozdního podání žádostí. Tyto důvody neměla a odmítla je napsat na přepážce s tím, že to sepíše v kanceláři a dodá později. Důvody pro pozdní podání žádosti byly tedy sděleny pouze ústně při podání a nebyl sepsán protokol o podání učiněném ústně"*.

[17] Na rozdíl od krajského soudu NSS nezpochybňuje, že opomenutí zmocněnce stěžovatelky podat spornou žádost může za jistých okolností být překážkou na vůli stěžovatelky nezávislou. V této kauze je klíčovým zejména důvod, proč zmocněnec nemohl žádost podat, a dále pak povaha vztahu a komunikace mezi stěžovatelkou a jejím zmocněncem. Správný je však závěr krajského soudu, že stěžovatelka měla tvrdit a prokazovat nejen překážky na její vůli nezávislé (opomenutí jejího zmocněnce), ale také překážky, které zmocněnci zabránily podat spornou žádost (v této kauze je jich překvapivě více: složitá osobní a zdravotní situace zmocněnce, jeho hospitalizace, a také údajné úmyslné podvodné jednání zmocněnce). Nebylo povinností správního orgánu, aby stěžovatelku vyzýval k doplnění těchto rozličných *obecných tvrzení*. Správní orgán cizince vyzývá teprve po tom, co mu cizinec předestře určité důvody, které mu zabránily žádost podat; vyzývá ho k tomu, aby tyto důvody *prokázal* (§ 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců).

[18] Stěžovatelka nedostála povinnosti tvrdit právně významné překážky, které jejímu zmocněnci bránily v podání žádosti. Jak v jejím vysvětlení důvodů pozdního podání žádosti (ze dne 29. 2. 2016), tak ve vysvětlení, resp. prohlášení pana S. (ze dne 1. 3. 2016), chybí vylíčení konkrétních skutečností, které by odůvodnily závěr, že včasnému podání žádosti jí a také jejímu zmocněnci zabránily důvody nezávislé na její, resp. jeho vůli. Z těchto podání není zejména zřejmé, kdy a jak byl pan . nemocen, kdy byl hospitalizován, resp. v čem spočívala jeho složitá osobní situace, která by mu objektivně

bránila za stěžovatelku žádost podat. Nelze tedy ani zjistit, zda žádost byla skutečně podána ve lhůtě pěti pracovních dnů po odpadnutí těchto překážek. V této souvislosti neobstojí ani výtky ohledně hodnocení datace příloh stěžovatelčiny žádosti, neboť to není pro posuzovanou otázku podstatné. Jelikož stěžovatelka netvrdila dostatečně určité překážky podání žádosti na straně pana S., nebylo možné takové skutečnosti ani dokazovat, a tedy těmto povšechně odůvodněným překážkám přisvědčit (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2014, čj. 1 Azs 74/2014-27, bod 15).

[19] NSS nad rámec již uvedeného rovněž nemůže opomenout, že to byla stěžovatelka, kdo o své vlastní vůli a s vědomím možných důsledků případného lidského selhání zvolil zmocněnce k vyřízení pro ni tak důležitého pobytového titulu. Rodiče stěžovatelky sice považovali pana S. za profesionála a měli s ním dobrou zkušenost. Avšak s ohledem na zmocněncovo podezřelé jednání a laciné utvrzování o úspěšném výsledku řízení bylo na stěžovatelce, aby si ještě před uplynutím rozhodné doby přímo u správního orgánu (osobně, telefonicky, či prostřednictvím elektronické pošty) ověřila, zda její žádost byla skutečně podána. Byla to právě stěžovatelka, kdo se jednak nechal zastoupit nekompetentní osobou, jednak zůstala ve věci prodloužení povolení k pobytu nečinná. V posuzované kauze tedy nelze souhlasit s tím, že by stěžovatelce opomenutí zmocněnce *skutečně* zabránilo podat včasnou žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, a to i navzdory tomu, že dle jejího tvrzení již od ledna 2016 neměla biometrickou kartu (žádost lze podat i nekompletní; k tomu viz již cit. rozsudek čj. 1 Azs 108/2016-41).

[20] Důvodná není ani stěžovatelčina poměrně obsáhlá polemika ohledně posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zastavení řízení do jejího rodinného a soukromého života. Z § 174a zákona o pobytu cizinců nevyplývá paušální povinnost správního orgánu posuzovat přiměřenost každého rozhodnutí dle tohoto zákona (viz podrobnou argumentaci v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016-30, bod 23; dále srov. např. rozsudky ze dne 18. 11. 2015, čj. 6 Azs 226/2015-27, bod 11; a ze dne 23. 3. 2017, čj. 10 Azs 249/2016-47, bod 16). Ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, dle něhož bylo řízení o stěžovatelčině žádosti zastaveno, správním orgánům povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života cizince neukládá.

[21] V celé řadě případů týkajících se zastavení řízení pro opožděné podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k pobytu NSS judikoval, že zastavení řízení je rozhodnutím procesní povahy (správní orgán nerozhoduje o věci samé), a proto nelze vůbec řešit otázku přiměřenosti dopadů tohoto rozhodnutí do sféry cizince (k tomu viz již cit. rozsudky čj. 1 Azs 295/2015-40, bod 14; čj. 1 Azs 108/2016-41, bod 22; a čj. 6 Azs 286/2016-45). Jednoduše řečeno, pokud nejsou splněny podmínky pro věcné projednání žádosti, nelze obecně vyžadovat, aby byla v čistě procesní rovině zkoumána přiměřenost dopadů takového rozhodnutí (§ 174a zákona o pobytu cizinců). Cizincům je dáno dobrodiní v podobě možnosti podat žádost po dobu 5 pracovních dnů po odpadnutí překážky na vůli cizince nezávislé, která mu žádost bránila včas podat. I proto není namístě poskytovat další mimořádnou výhodu v podobě zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Bez výslovného příkazu zákonodárce, aby i u tohoto typu procesního rozhodnutí byla zkoumána přiměřenost, nelze po správním orgánu požadovat, aby tak učinil. Na těchto závěrech nic nemění ani stěžovatelčina argumentace obecnými zásadami správního řádu, obecnou judikaturou Ústavního soudu, či čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských

pokračování

práv a svobod. Ze správního spisu nevyplývá, že by postup správních orgánů byl s nimi jakkoliv v rozporu.

[22] Na projednávanou kauzu přitom nelze vztáhnout velmi specifické závěry již cit. rozsudku čj. 7 As 142/2011-62, jehož využití se stěžovatelka dovolává. Posuzované situace totiž nejsou srovnatelné. Shodné je snad jen to, že nynější stěžovatelka a stěžovatelka v cit. rozsudku žádaly o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Ovšem v tomto případě stěžovatelka nebyla na svém zmocněnci v takové míře závislá. Stěžovatelka sice nabyla svéprávnosti až přibližně dva měsíce po uplynutí lhůty k podání sporné žádosti, nicméně v ČR – jak sama mj. v kasační stížnosti tvrdí – žije s celou rodinou, její rodiče zde úspěšně podnikají, stěžovatelka studuje a za dobu dosavadního pobytu si zde vytvořila silné sociální vazby. Naproti tomu stěžovatelka z věci vedené pod sp. zn. 7 As 142/2011 byla na svém zmocněnci mnohem závislejší. Nerozuměla česky, neznala postup, jak podat žádost, neboť její manžel vždy zabezpečoval veškeré administrativní záležitosti rodiny. V době, kdy měla být podána její žádost o prodloužení pobytu, byl manžel nemocný. Navíc v posuzovaném případě byla lhůta k podání žádosti překročena o měsíc, kdežto ve věci sp. zn. 7 As 142/2011 jen o pouhých pět dnů.

[23] Pokud jde o skupinu výtek ohledně formalizmu a doslovného výkladu zákona v rozporu s jeho účelem, NSS stěžovatelku odkazuje na již. cit. rozsudek NSS čj. 9 Azs 305/2015-46, bod 29. Ač se jí může zdát právní úprava zákona o pobytu cizinců příliš tvrdá, je právem každého státu regulovat pobyt cizinců na svém území a k tomu stanovit podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit, tj. včetně lhůt k podání žádostí o prodloužení povolení k pobytu.

[24] Napadený rozsudek není nepřezkoumatelný. Krajský soud naopak dospěl k správným závěrům, které v odůvodnění srozumitelně vysvětlil.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalované náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2018

Zdeněk Kühn
předseda senátu